

jeg ikke i og for sig fandt rigtigt; men jeg maa bede det ærede Medlem at begrænde sig saa meget som muligt.

Rofod: Jeg er færdig med Kjendsgjeringerne i denne Sag. Jeg sagde kun, at jeg drog i Tvivl Sandfærdigheden af det Udsagn om Domstolens Upartiskhed, som jeg fremhævede. Dette skal jeg ikke fortsætte; men den ærede Formand vil ikke undre sig over, at jeg med de Midler, jeg har til min Naadighed, søger at paa-vise, at Forespørgslen er paa rette Sted. Der var ellers adskillige ganske korte og meget illustre-rende Oplysninger at give om Bedkommendes Sandfærdighed lige over for politiske Modstandere, men dem tvivler jeg om, at jeg faar Lov til at fremsætte, skjøndt de i Grunden udgjøre den bedre Del af Forespørgslen. Disse Oplysninger vedrøre en Mand, der indtager en Plads i Skolens og Kirkens Tjeneste, vedrøre Udtalelser, som han offentlig har fremsat under sit Navn, og forsaavidt disse Udtalelser indeholde Noget, der maa svække den Agtelse og Tillid, som den Bedkommende ifølge sin Stilling i Kirken og Skolen maa have, forekommer det mig, at det ikke kan være utilbørligt at fremsføre dem, naar det ikke er et Skøn fra min Side, men en Kjendsgjerning, at han har handlet og talt saaledes. Til saadanne Ytringer, som jeg finder mindre sandfærdige og derfor mindre tilstedelige hos en Børneopdrager og Menighedsfanger, regner jeg, naar han kalder sine Modstandere „lumme og listige Følgeforfærere“, „uvorne Gadevænge“, „affyrelig Løgnhals“, „Løgnagtigt Raf“, „Uværdige, Løgnere og Næve-pelse“ . . .

Formanden: Jeg kommer til at afbryde det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa dog vistnok erkjende, at det er under Thingets Værdighed at befatte sig med saadanne Ting. Naar der i Pressen eller paa hvilket som helst andet Omraade, hvor Thinget ikke virker, fremkommer Utilbørligheder, er der altid Midler til at møde sine paa det Omraade, hvor de fremkomme; men her i Thinget er det utilstedeligt at drage saadanne Ting frem.

Rofod: Saa maa jeg erklære mig over-maade tilfreds med den ærede Formands Afgjørelse, thi ere disse Udtryk utilstedelige her, maa de ogsaa være det for Bedkommende i den Stilling, han beklæder. Jeg har endnu en hel Blomsterkøst til den høitærede Ministers Naadighed — det er en fuldstændig bogstavret Udskrift af Bedkommendes samlede Værker, nemlig „Aarhus Amtstidende“ — og jeg henstiller . . .

Formanden: Jeg tvivler ikke paa, at det er saaledes, som det ærede Medlem sagde, — jeg skjender det ikke; — jeg har ikke optaget det for

Andet, end hvad det er, nemlig en Række af Skjældsord, og dem er det ikke passende at fremdrage eller imødegaa her.

Rofod: Det er altsaa slaaet fast, at Hr. Bjørnbal, der er Skolelærer og Kirkesanger, har udtalt Ord, som det ikke er rigtigt at udtale i det danske Folkething. Jeg har kun villet fremdrage dette af pædagogiske Grunde, fordi det i Tidens Løb kunde øve en mindre gavnlig Indflydelse paa hans Lærlinges Brug af Moders-maalet, for ikke at tale om, at Udtalelserne ere mindre sande. Jeg har altsaa fuldstændig opnaet, hvad jeg vilde, og, idet jeg fuldstændig kan slutte mig til Formandens Opfattelse, tillader jeg mig da at stille følgende Forespørgsel:

„Hvorvidt finder Ministeren, at en Skolelærer og Kirkesanger, som offentlig fremsætter vitterlige Usandheder, derved gør sig skyldig i Misligheder, som svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid?“

Jeg behøver ikke at tilføje, at den sidste Sætning netop indeholder Pensionslovens Ord om Betingelserne for Afstedigelse uden Lov og Dom.

Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det første af de tvende Spørgsmaal, som af den ærede Forespørger ere henvendte til Ministeren, er jo dette: „Anser Ministeren det tilstedeligt, at offentlig ansatte Skolelærere overlade Udførelsen af deres Embedsgjerning til Medhjælpere, medens de selv hengive sig til anden Virksomhed?“ Mit Svar herpaa maa i Korthed være dette, at noget Saadant kun er tilstedeligt, forsaavidt Skolelæreren har erhvervet Samtykke dertil fra den ham overordnede Skoleautoritet, idet det nemlig er sikkert og vist nok, at ingen Skolelærer kan benytte Medhjælper uden at have Tilladelse dertil. Der gives vel et Par Tilfælde, hvor det kan siges, at denne Tilladelse i ethvert Fald mere maa betragtes som rent formel, nemlig forsaavidt den vedkommende Skolelærer er i Færd med at udøve sin Militærtjeneste eller er Rigsdagsmand, i hvilket sidste Tilfælde Tilladelsen maa betragtes som given for den Tid, hvori han maa være tilstede i Rigsdagen. Man gaar nemlig i disse to Tilfælde ud fra som givet, at der er en Udkomst for ham til at faae en Medhjælper, og det Spørgsmaal, som da bliver at stille til den overordnede Skolebestyrelse, er, om man kan give Samtykke til Benyttelse af den Personlighed, som af ham er bragt i Forslag. I alle andre Tilfælde derimod skal der have en paa de foreliggende Omstændigheder begrundet Tilladelse fra en overordnet Autoritet. Det hyppigst forekommende Tilfælde i saa Henseende — og det blev ogsaa berørt af den ærede Forespørger — er dette, hvor en Skolelærer paa Grund af Alderdom eller Svagelighed, være sig aandelig eller legemlig